

ÉVKÖZI 15. VASÁRNAP**A év**

1-5 oldal

Olv.: Iz 55,10-11 – Róm 8,18-23 – Mt 13,1-23

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! Csoda lenne, ha az emberek fölfedeznék, hogy ebben a rekkenő hőségben milyen kellemes ez a hűvösség, ami ebben a templomban fogadná őket. Ráadásul még az Isten is megmutatná nekik az arcát. Imádkozzunk ma azért, hogy a kereszténységünk, a mi szent örökségünk el ne vesszen. Ezt a szentmisét ajánljuk fel Európa keresztény jövőjéért, Magyarország keresztény jövőjéért.

Evangélium előtt

Kedves testvérek, ajánlatot tesz nekünk az Egyház liturgikus bizottsága, hogy ebből a hosszú evangéliumból – relatíve hosszú természetesen, azt mindenki maga tudja, hogy mi a hosszú meg mi a rövid – a testvérekre való tekintettel pár mondatos rövidítést is meghallgathatunk. Nekem az jutott eszembe amikor ezt az ajánlatot olvastam: nektek ennyi is elég. Hát én azt hiszem, hogy a hosszabbik részt hallgatjuk meg, mert ez egészen sajátosan egy olyan evangélium, amely evangéliumnak az üzenetét Jézus maga bontja ki a számunkra. Hát mennyivel fontosabb Jézusnak az igazsága, mint az, amit egy pap hirdet!

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Voltak Szentírás-magyarázók, akik ezzel az evangéliummal kapcsolatban föltekinttek a kérdést: ez valóban evangélium? Az evangélium, ugye tudjuk, azt jelenti, hogy örömhír. Ez az evangélium valóban örömhír? És bizony okos emberek, az Írás üzenetét fejtegető, boncolgató emberek mondtak ilyet. Viszont ha Jézusnak a magyarázatát igazán odafigyelve meghallgatjuk, akkor ez igenis evangélium, nekünk mindenképpen.

Mégpedig azért, mert mi látunk, mert mi hallunk. Ugyanis azok, akik ezt annak idején meghallgathatták, ezt a példabeszédet, ők csak a példabeszéd első részét hallották, ezért is tették fel az apostolok a kérdést: Uram, te miért beszélsz példabeszédekben a tömegnek? Jézus ezt akkor bizonyos értelemben válasz nélkül hagyta, annyit mondott csak: hallván ne halljanak, látván ne lássanak. Egyszerűen azért, mert Jézus ezzel a sajátos válaszában azt akarta kifejezni: ezek nem azért jöttek ide, mert hallani akarják az igazságot, érteni akarják az igazságot, hanem a prófétával akarnak találkozni. Viszket a fülük, hogy valami olyat halljanak, amelyet még sohasem. És valójában azt akarják látni, amit ők akarnak látni, nem pedig azt akarják látni, ami az igazságot fedi föl a számukra. Mit beszéljek nekik? – körülbelül a mai stílusban ezt lehetne mondani Jézus válaszában.

De ugyanakkor odahaza az apostoloknak kifejtette ennek az üzenetnek a lényegét. És testvérek, ezért evangélium ez a ma meghallgatott, felolvasott ige, mert nekünk van halló fülünk, mert nekünk van látó szemünk, ha itt ülünk a padban, ha részt veszünk ezen a szentmisén és minden egyes szentmisén. Hiszen nekünk ezeknek a példabeszédeknek az értelmét Jézus mind kibontotta.

És Jézus minden szavának a lényege az, hogy az emberek el tudjanak igazodni ebben a világban. Mert ez a világ az Isten teremtette világ nagyon szép, ez az Isten teremtette világ nagyon csábító, és akik nem látják az értékeket, nem értik meg az értékeket, akik valójában

nem az igazságot akarják meghallani, hanem szép üzeneteket, aztán örvendeznek ezeknek, azoknak az élete folytatódik úgy, ahogy addig is történt minden az egyéni életükben.

Tehát mi igenis evangéliumot hallgatunk, örömhírt hallgatunk, és nekünk valójában azt az igazságot kell fölismerni, ami az életnek az igazsága. És ez a sajátos jézusi logika bizony néha úgy fogalmazódik meg, hogy az embernek nagyon oda kell hallgatni, hogy kihallja belőle azt, amit Jézus mondani akart. Ez nem véletlen, ez pedagógia, Jézus igazi pedagógus volt.

Én ajánlanám a mai pedagógusoknak. Ugye mostanában annyit hallunk erről, hogy a pedagógusoknak az életpályamodellje. Csak egy megjegyzést teszek hozzá. Minő érdekes, a pedagógusok életpályamodelljét emlegetik, közben egyfolytában a tanárokról beszélnek. Csak a pedagógus meg a tanár nem egy és ugyanaz a személy, ne felejtjük ezt el. A pedagógus nevelő, tehát a nevelők életpályamodelljéről van szó, nem tanárokról. Utáneztem egyébként a görög nyelvű Szentírásnak a fogalmait tisztázó nagy Biblikus szótárban, és világosan különbséget tesz a tanító meg a tanár között. Pedagógusról úgy beszél, ahogy az előbb azt egyetlen mondattal kifejeztem. A pedagógus nevelő, és a pedagógusnak az a feladata, hogy a gyerekek a gondolkodását, a gyerekek az életszemléletét formálja és alakítsa, hogy aztán annak a gyerekek a fejébe, a szívébe nem tölcserrel lehessen tölteni az igazságot, az ismereteket, hanem valóban fogékony legyen ezek befogadására. Erre csak az az ember fogékony, akit megneveltek, a neveletlen ember nincs tisztában önmagával, nincs tisztában az értékeivel, nincs tisztában az életszemléletével, azzal az életigazsággal, amelynek fényében kibontakozhat az ember életének az értéke és boldog életet élhet. Ezt kell „előállítani” – idézőjelben mondom, hogy előállítani – a pedagógusnak. A gyereket föl kell csigázni, a gyerek érdeklődését ki kell bontakoztatni arra, hogy a tanítás során átadott igazságot befogadja. Na, ezt csak úgy halkan mondtam.

Jézus egyébként pedagógus, ezért mondja a Szentírás nagyon sokszor, hogy Mester. Ma mindenki mester. Én a futball világában látom, valaki életében először edző lesz egy NB1-es csapatnál, és rögtön azt mondják, Ádám, hogy mester. Azért mondom Ádámnak, mert ő futballbíró. Hát hol van még a mesterségtől? Még azt se tudjuk, hogy sikeres edző lesz-e, vagy sem, lehet, hogy belebukik. Tehát dobálózunk a fogalmakkal meg a szavakkal.

Jöjünk vissza Jézushoz! Jézus tehát akkor, amikor tanít, akkor előkészíti a mi szívünket, arra hogy be tudjuk fogadni azokat az igazságokat, amiket Ő hoz el nekünk, hogy olyan életet éljünk, amelyet az Isten gondolt el velünk kapcsolatosan. És ugye izgalmas ebben a történetben az, hogy három kudarcról hallunk és három eredményről hallunk. A három kudarc: útszélre hullott magok, kövek közé hullott magok, bozótba, tüskék, bogáncsok, gyomok közé hullott magok. És a másik oldalon három eredmény: százszoros, hatvanszoros, harmincszoros. Nagyon érdekes, hogyha a kettőt együtt látjuk, akkor helyreáll az egyensúly.

Ez egy aszimmetrikus egyensúly. A három kudarc, amiről oly sokat beszélünk, itt is sokkal, de sokkal többet beszélt Jézus maga is a kudarcokról és sokkal rövidebben nyilatkozott és kevesebbet szólt az eredményekről. És ez azt akarja kifejezni, hogy a kudarcok mindig hangosabbak, a kudarcok mindig megdöbentőek, az eredmény mindig szerény, csendes. De valójában azért áll helyre az egyensúly, ami aszimmetrikus, vagyis az igazságot, az üzenetet arra az oldalra teszi, amelyről alig esik szó, merthogy az eredmény mindig csendes, de az mindig az erőt demonstrálja, az eredmény mindig az örömet fejezi ki, a boldogságot fejezi ki, és a világ egyensúlya ezek által áll helyre.

Ha most konkrétan erre a példabeszédre utalok, akkor mindent az dönt el, hogy van-e gyümölcs. A kudarcok, azok tragédiák, de állandóan azokkal foglalkozik a világ, mi is,

maradjunk ennyiben, mi is. Az eredmény, az a gyümölcsnek a függvénye, a gyümölcs mutatja meg az életnek az erejét, mutatja meg az élet igazságát: gyümölcséről ismeritek meg őket.

Testvérek, egyszerűen ez ennek a történetnek az erkölcsi, a krisztusi magyarázata és üzenete. Ahhoz, hogy valóban ezt megértsük, ahhoz sok mindent kellene tudni, és legfőképpen az aszimmetrikus egyensúly érdekében. Mert ezt tudomásul kell vennünk, hogy a világ, amelyben élünk állandóan azokkal foglalkozik, amik tragikusak, azokkal foglalkozik, amik a kudarccal kapcsolatosak, azokkal foglalkozik, amik az életnek a szennyes oldala. A krisztusi igazság pedig mindig a gyümölcsökkel foglalkozik: a gyümölcséről ismeritek meg őket. És ez a krisztusi mindig hatalmasabb, mindig több meg jobb, mint amaz, mert az élet igazsága ez.

Most arra gondolok, amit szintén a Szentírás-magyarázók mondanak, hogy Jézus példabeszédei nemcsak elhangzott tanítások, igazságok, hanem jövődölések is. Ez a példabeszéd például nemcsak azoknak szólt, akik ott Jézust hallgatták és akik számára ez a történet sokkal egyértelműbb volt, mint nekünk. Majd mindjárt azért erre is utalok, de ez jövődölés is, ez a jövődölés a mai világ problémáiról szól, a mai világ problémáival foglalkozik ez a példabeszéd. Mi lesz a mi szent kereszténységünkkel, amit siratunk itt Európában és Magyarországon? És sirathatjuk is azért, mert Európában egy Isten nélküli gondolkodás hatalmasodott el, egy vallásellenes gondolkodás uralja a helyzetet. És sajnos a hírközlő eszközök is a kudarccal foglalkoznak állandóan és alig foglalkoznak ennek a krisztusi egyensúlynak az igazságával, alig foglalkoznak az eredményekkel.

Mi azért lehetünk boldogok, mert van fülünk, amivel hallunk, halljuk azt, ami a igazságot hozza el és látjuk azt, ahogyan élni kell. Ennek feltételei, hogy valóban hallgatni kell az Igét. Vajon mennyit olvassuk a Szentírást? Ez az egyik feltétel, hogy egyszerűen ez a krisztusi üzenet mozgásba hozza az életünket, és gyümölcsöt hozó emberek legyünk.

És a másik igazság, hogy bizalommal kell fogadni azt, ami Jézusnak a tanítása. Ugye vannak azok, akik mindig valami izgalmas dolgot akarnak hallani. Számtalanszor találkoztam idős emberekkel, különösen a kórházi betegágyukon fekvő emberekkel, amikor ez a kérdés előjött: hát én hívő ember vagyok, de templomba nem járok, csak a nagy ünnepeken – és a nagy ünnep neki kettő, de a kettő se igaz, csak egy, a Karácsony. És akkor azt gondolja, hogy ő keresztény. Megkeresztelték, de csak a nagy ünnepek, igen, Karácsonykor, amikor olyan igazságokra vágyik a füle meg a szíve, amely igazságok az életnek az igazsagai, a megszületett élet, az élet alapigazsága. Aztán, hogy mi lesz abból a megszületett életből, ott jönnek a pedagógusok meg a tanárok, de mindenekelőtt a család és a társadalom.

És a harmadik igazság ebben a válaszkérésünkben az, hogy milyen gyümölcsöket tudunk felmutatni. A kereszténység legfontosabb gyümölcse a közösség, közösség nélkül nem lehet a kereszténység gyümölcséről beszélni. Egyes embereknek lehet gyümölcse, de ezeket a gyümölcsöket össze kell adni, ezek olyanok, mikor őszi időben a termést megmutatja a világ, és akkor összevonják az összes gyümölcsöt: nézzétek, a föld gyümölcse, az emberi munka gyümölcse. Mert azokat együtt kell látni azoknak, akik valóban ebben a világban a krisztusi életet akarják megmutatni és a krisztusi életet akarják följánlani az embereknek, azoknak a gyümölcsöt kell felmutatni. Egyeseknek is meg tudjuk ezt tenni, elsősorban azoknak, akikkel együtt élünk, meg az ismerőseinknek meg a barátainknak, jó esetben. De valójában a krisztusi igazság ebben csúcsosodik ki, a keresztény közösség léteiben, amely keresztény közösség a világ számára megtermi azokat a gyümölcsöket, amiket vár tőlünk a világ. Vagy nem vár, de Krisztus mindenképpen ezt várja.

Csak ugye egyet szoktunk elfelejteni. Sokat beszélünk erről is, amiről én most beszélek, de ennek van egy előfeltétele. Mindenekelőtt csak az képes erre, aki rendbe tette, helyrehozta az Istennel való kapcsolatát. Mert az ember Isten képére és hasonlatosságára van teremtvé, és az embernek mindenekelőtt az istenképűségét kell tisztázni, hogyan él bennem. Igaz, hogy rejtőzötten, de az Isten arca, istenarc van eltemetve bennünk, de ki kell bontani és meg kell tudni mutatni. Az meg egyértelmű, hogy a gyümölcsseinkkel tudjuk megmutatni, az összetartozásunkkal, a jóakaratusunkkal, a segítőkészségünkkel, a nagylelkűségünkkel, szóval egyszerűen azzal, hogy össze is tartozunk. Mert ebben van az erő, ebben van az az erő, amivel a kudarcok nem tudnak kezdeni semmit, mert ez az erő legyőzhetetlen, ez az erő az életnek az ereje, ez az erő a léleknek az ereje. Amazoké, a kudarcosoké, akik állandóan azzal foglalkoznak, azoknak az ereje a szembenállás, a harc, a küzdelem, az is általában egymással.

Testvérek! Ez a mai evangélium ezt a krisztusi aszimmetrikus egyensúlyt ajánlja nekünk. Feltételei: az Írást nem csak vasárnap kellene meghallgatni, hanem kezünkbe kell venni az Írást. Ez azt jelenti, hogy az embernek Isten szavát, ahogy mondani szokták, úgy kell fogadni, mint a szentírást. Igen, az egyetlen igazság! És ez azt jelenti, hogy az ember önmagában újra ki tudta alakítani a jó kapcsolatot az Istennel, ismeri az Isten arcát, ismeri az Isten akaratát, ismeri, amit az Isten vár tőle. És ebből gazdagodik a társam, ebből gazdagodik a másik ember, ebből gazdagodik a világ, születik egy új világ.

Hát sok mindenről kellene ebben az üzenetben még szólni. Csak annyit, ezt megígértem, hogy ezt még elmondom, hogy annak idején, Jézus korában hogy történt a vetés meg a földeken a munka. Egyszerűen a földre kiszórta a magot a magvető, és utána beszántották a magot. És nyilvánvaló, amikor szórta a magot a magvető – én még gyerekkoromban láttam, amikor a parasztember szórta a magot, olyan jó volt látni, amilyen ritmikusan – tehát szórta a magot, és ami az út szélére esett, abból sose lett termés, a madarak csipegették föl. A mi világunkban ezek a madarak az ellenkező eszméknek, az ellenkező gondolatoknak a hirdetői, akik nagyon hangosak. Aztán mag esett a kövek közé, hát ugye Izraelre kell gondolni, ott hogy kis termőföldet kapjanak, először ki kellett szedni a köveket a földből, hogy egy picit több termőföld legyen, ami megköti a magot, De alig volt, ami a kövek között nemcsak, hogy gyökeret tudott eresztetni, de még termést is tudott hozni. És a bozótban, a gyomok közé, hát azt meg egyszerűen elfojtották.

De van jó föld is, és kedves testvérek, Jézus erről a jó földről beszél. Ő tudja, hogy a világ állandóan azzal foglalkozik, ami a gondja, baja, ami a rossz, és keveset foglalkozik azzal, ami a jó. Én azt ajánlom a testvéreknek, kevesebbet nézzék ezeket a csatározásokat a televízióban, hallgassák a rádióban, olvassák az újságokban, egy kicsit többet foglalkozzanak azzal, amit Jézus ajánl. Jó föld legyen az ember, és valóban ismerjük meg, hogyan tudjuk úgy formálni a belső világunkat, hogy befogadjuk a magot, hogy jobban bízzunk ezáltal az Istennel, mint a sokat ígérő világban és tudjuk megmutatni, hogy mennyi gyümölcsünk van, és milyen éltető az a gyümölcs, ami a jó ember szívében terem.

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Most az áldással befejeződik a szentmise, és annak a tudatában induljunk el az utunkon, hogy az Isten igenje virraszt fölöttünk, és használjuk fel jól az időt, hogy gyümölcsöt hozó emberi kapcsolataink legyenek. Elnézést kérek, itt az áldoztatásnál tördeltem a szentostyát, mert ugye mások is miséznek itt, és nem mindig tudja az ember, hogy is állunk ezekben a részletkérdésekben. Majd ezentúl jobban figyelek erre is.

És talán még egy mai ünnepre vonatkozó igazságot. Ma július 16-án van a Kármelhegyi Boldogasszonynak az ünnepe. Kármel azt jelenti, hogy gyümölcsös, Izraelben a Kármel hegye egy egészen sajátos szerepet töltött be. A kármeliták ott, azon a hegyen gyülekeztek össze, és épült fel lassan-lassan az ottani közösségükből az egész Kármelita Rend. Egyébként az arabok is tisztelték annak idején. Ők Illés hegyének mondták, mert abban az időben, amikor ez a Kármelhegy üzenet megfogalmazódott, akkor arra gondoltak, ahogy Illés próféta a pogány istenek képviselőit legyőzte ott, a Kármel hegyén. Aztán 1238-ban a muszlimok szétkergették a szerzeteseket, és aztán később, évszázadok alatt lassan épült fel újra ez a rend. Gondoljunk azért a kármeliták nagyon áldásos munkálkodására és köszönjük meg ezt is most ebben az áldásban.

+ *ÁLDÁS* +